

JONA 22 januari 2005 - 1 tegen allen

Mijn gezelschap Kommil Foo

het einde is zoek het begin is vergeten, hoe lang geleden trok jij bij me in
de datum het jaar ik zou het niet weten, je stichtte met mij een soort van gezin
je bent er altijd, je bent alom aanwezig, je wijkt niet van m'n zijde als ik weeklaag of vloek
je zit op m'n schoot al ben ik druk bezig, het begin is vergeten, het einde is zoek

je bent er in de lengte maar ook in de breedte, waar ik ook ga ik bots tegen je aan
geen meetlint volstaat om jouw taille te meten, je hebt geen figuur om op de weegschaal te staan

je ligt naast me in bed aan weerszijden, je leest met me mee in dezelfde roman
je drukt je tegen me aan als ik brood sta te snijden, je manifesteert je zo vaak je maar kan

als ik onder de douche ga sta jij onder de straal maar je houdt je verscholen voor het bezoek
je zit mee aan tafel bij het kieskauwend maal, het begin is vergeten het einde is zoek
je gaat mee naar buiten als ik uit wil gaan, dan roep ik terug, af als tegen een hond
maar ik kan je niet trappen of schoppen of slaan hoewel je al jaren m'n privacy schond

van andere partners kun je nog scheiden of je begaat in je woede een wanhoopsdaad
maar eenzaamheid kun je de hals niet afsnijden, al heb je nog zo'n scherp mes en al tril je van haat
maar eenzaamheid kun je de hals niet afsnijden, al heb je nog zo'n scherp mes en al tril je van haat

Samen sterk

Er was eens een man die drie zonen had. De drie jongens maakten altijd ruzie, 's morgens, 's middags en 's avonds, altijd maar vechten en nog eens vechten!

Op een dag zei de vader: "Breng me zoveel takken als je kunt dragen!" De jongens renden het bos in om takken te verzamelen en ieder van hen kwam terug met een bos takken. "Neem nu ieder één tak," zei hun vader, "en probeer hem te breken."

"Heel gemakkelijk," zeiden de jongens en ze braken stokken in tweeën.

"Bind nu alle stokken met een touw samen," zei de vader, "en probeer nu de hele bos takken te breken."

Ze probeerden het om de beurt, maar de takken die afzonderlijk zo gemakkelijk gebroken konden worden, waren samengebonden zo sterk als staal.

"Zie je," zei hun vader, "wat jullie met deze stokken doen, kan ook met jullie gebeuren. Wanneer je altijd voor jezelf vecht, word je eenzaam. En als je alleen bent, kun je gemakkelijk aangevallen en gebroken worden. Samen zijn jullie zo sterk als deze bos takken, samen houden we stand, afzonderlijk vallen we. Dat geldt voor stokken, voor kinderen, voor volwassenen en voor volken.